

Dag 761 – woensdag 28 januari

Ik heb mijn thuiswerkdagje van morgen gewisseld met vandaag. Ideaal om er nog verder bovenop te proberen komen. Ik wil al meteen naar Top Dog rijden over de middag maar zie net op tijd op hun website dat ze niet open zijn dan.

Dan maar voordat we naar de cinema rijden vanavond.

Noch Bart noch ik zijn in vorm vandaag en woefie krijgt niet veel uitdaging maar dat zal snel veranderen vanavond. Er wacht hem weliswaar eerst een lange autorit naar Antwerpen via Wetteren.

Bij Top Dog krijgen we pens mee voor twee weken. Eerst gewone pens voor een week en daarna complete pens. Zijn darmpjes moeten zich kunnen aanpassen om daarna op vers voer te kunnen overstappen. Ik ben benieuwd. De komende dagen wachten er me ook enkele restookes. Zal ik spijt krijgen van mijn timing om hem over te schakelen? 😊

We rijden door naar Antwerpen waar we naar de première gaan kijken van een kortfilm van een OPP-baasje. Laguns eerste keer in de cinema... en de eerste keer ook voor Bart en mezelf. 😊

Geen van mijn beide mannen is echt op zijn gemak. Bart houdt niet van cinema en Lagun ... houdt niet van stil liggen in een luidruchtige donkere zaal op een ongetwijfeld vervelend aanvoelend tapijt. Mijn kleine man blijft het volle uur rechtop staan naast me. Aan zijn hijgende ademhaling merk ik dat hij veel liever zou vertrekken. Maar ik kan hem rustig houden met wat aaitjes.

We zijn lang niet de enige OPP'tjes die op Pascales film zijn afgekomen. Ook de OPP-godmother Sabine is aanwezig! Intussen zal het ongetwijfeld te lang geleden zijn voor Lagun om haar te herkennen en zijzelf heeft meteen zijn hesje opgemerkt. Ze negeert Lagun die haar kwispelend staat aan te staren. Meneertje bedart meteen. Dankjewel Sabine!

En wat een contrast met de dame die achter ons zit in de zaal en die Lagun een paar keer tracht te lokken en aan te halen. Ik merk het wanneer Lagun oogcontact zoekt met iemand achter me en helemaal onrustig wordt. Grrr. Gelukkig heb ik zwanworstjes bij om weer helemaal de interessantste te worden. 😊

Na de vertoning gaan we met zijn allen nog iets drinken in een overvolle bar. Op een onbewaakt moment doe ik Laguns hesje uit maar Sabine heeft het al heel snel in de mot en ogenblikkelijk zitten daar een andere vrouw en woef voor mijn neus. Wat een uitgelatenheid, wat een pret! Sabine geeft Lagun haar meest enthousiaste begroeting en dat laat hem niet koud! 😊

Omdat het zo druk is, zitten sommige mensen op een bankje op snoethoogte van Lagun. En een van de gelukkige meisjes zal dat geweten hebben wanneer Lagun zijn tong in haar oor draait! 😊

Het is een geslaagde avond maar voordat alle pens ontdooit in de auto en Bart en ik verdrinken in ons eigen slijm, trekken we toch naar huis na 1 drankje.

Lagun krijgt nog een laatste keer korrels deze avond en ondanks het late uur, smaakt het hem precies toch.

Dag 762 – donderdag 29 januari

Na een paar goede nachtrusten en thuiswerkdagen kom ik nu natuurlijk uit een verschrikkelijke nacht. Ik heb bijna geen oog dicht gedaan maar ik moet naar Brussel vandaag. We gaan deze middag immers gezellig met de dienst samen lunchen. Zuchtje. Mijn hoofd zit volledig dicht.

Gelukkig maar misschien deze keer... want het is tijd voor Laguns eerste pensontbijt. Ik snijd een van de ontdooide worsten aan en OMG! Ondanks mijn rotsvast verstopte neus komt er een geurtje door waardoor ik bijna mijn nog lege maag ga ledigen boven de pot. Lagun bevindt zich aan de andere kant van de living maar al heel snel komt hij aangelopen met een nieuwsgierige neus hoog in de lucht. Hij heeft er nog niet van geproefd maar weet nu precies al dat het lekker zal zijn.

En lekker is nog een understatement gezien Laguns nieuwe recordtijd om te eten. In minder dan een minuut speelt hij een kwartje kilo pens naar binnen en probeert hij de laatste smaakpartikels uit zijn kom te likken.

Tijd voor een ochtendkakje heeft meneertje echter niet.

Als dat maar goed afloopt in de trein... ik weet echt niet wat te verwachten van het spul.

De rit naar Brussel verloopt echter heel sereen en Lagun blijft zelfs na de eerste halte in Brussel Zuid relatief rustig onder mijn zitje.

In de voormiddag komt iemand van IT een nieuwe aansluiting installeren bij een van de collega's. Lagun – onze hulphond – wil helpen natuurlijk. Wat had je dan gedacht... Hij speelt IT-assistent en kruipt ook meteen onder het bureau samen met onze IT'er. Die kan het wel smaken zo te horen maar voordat beide mannen zich verhangen in de kabels, roep ik Lagun toch bij me. En hij komt ogenblikkelijk!

De hele dag gedraagt hij zich voorbeeldig. Ik heb de overschot van de stukjes zwanworst in een plastic zakje mee en wil een moeilijke oefening proberen met het grut. Normaal laat ik hem zijn flos of mijn badge dragen in de gang maar vandaag wil ik eens zien of ik hem zelf zijn zwanworstjes kan laten dragen...

De eerste poging mislukt. Lagun laat het zakje bijna meteen vallen en tracht de worstjes eruit te krijgen. Ik rits het meteen weg en zeg streng "mis". Nu stappen we door en tijdens het stappen geef ik Lagun het zakje met het commando voor dragen. Bingo! Helemaal tot aan de deur van ons bureau.

Ook de wandeling naar het restaurant door een snijdende ijskoude wind doet hij prima en in het restaurant gaat hij onder mijn stoel liggen op bevel en hij bougeert niet meer.

's Avonds verbetert hij zijn record pens-eten en mag hij mee met ons naar Barts moeke voor een intieme NY-receptie met familie. Het begint te sneeuwen en ik neem Lagun mee naar buiten. Onze kleine vriend kent het fenomeen sneeuw al maar nu bedenk ik dat hij nog geen vallende sneeuw heeft gezien. Hij begrijpt het eerst niet goed. Ik gooi een sneeuwbal naar hem en meteen begint hij te happen in de neerdwarrelende sneeuwvlokken. Dolle pret! En uiteraard hoort er nog wat rollen bij ook. ☺

Terug binnen gaat Lagun rustig aan mijn voeten liggen. Zo nu en dan gaat hij wat flokken bij mensen. Wat een verschil... kan het zijn dat ik nu al een ander hondje heb door een ander dieet? Ik durf het nog niet te geloven.

Dag 763 – vrijdag 30 januari

Gisteravond heeft Lagun sinds lang nog eens wat gejammerd nadat we hem in de bench hadden gestopt en naar boven zijn gegaan maar deze ochtend vind ik geen sporen van stress.

Ik heb wederom slecht geslapen en voel me echt belabberd. Om zes uur ga ik beneden mijn gsm zoeken om een bericht te sturen naar het werk om een ziektedagje te nemen.

Ik laat Lagun vrij en trek terug naar boven. Hij loopt me kwispelend achterna maar maakt er niks van.

Ik krijg enorm veel knuffels vandaag. Zou dat dankbaarheid zijn voor het stinkspul? Of is er iets veranderd tussen mijn oren en breng ik deze gedragswijziging teweeg? Misschien is het maar beter dat ik het niet weet. Het doet er ook niet toe, als het maar blijft duren.

Ik heb nu iets dat hem enorm motiveert en ik maak er gretig mis/gebruik van. Ik laat de autosleutels van Bart vallen voor zijn eetbak en vraag hem om die op te pikken. Het maakt mormeltje nu niet uit dat ze grotendeels uit metaal bestaan, hij vliegt erop en smijt ze in mijn algemene richting.

'Mis'. Meteen volgt een tweede poging en deze keer legt hij ze netjes edoch nog steeds ietwat te enthousiast in mijn hand. Ik keur het goed voor deze keer. Ik denk dat we het op deze manier zullen kunnen perfectioneren. Stap voor stap kneden en verfijnen tot we aan ons doel komen.

Lagun is in zijn nopjes vandaag. Bart en ik iets minder. We geraken maar niet van die vervelende bacillen verlost. Ons mormeltje legt er zich gelukkig al gauw bij neer en rust voornamelijk aan mijn zijde op zijn kussen.

In de namiddag schrikt hij wakker van geblaf van onze buurhond. Hij veert overeind en even later hoor ik hem wat kokhalzen achter de zetel. Hij heeft een klein beetje drab overgegeven maar niet veel. Hm... in de gaten houden.

Een uurtje later volgt er nog een klein drabje. Het lijkt in de verste verte niet op de pens die hij te eten krijgt wat ik wel vreemd vind. Het is gewoon gele gal.

Dag 764 – zaterdag 31 januari

De laatste dag van januari, ideaal voor een nieuwjaarsreceptie dachten we zo bij Canisha.

De viervoeters mogen uiteraard mee. De zaal is op de tweede verdieping gesitueerd maar er is een lift voor onze rolstoelgebruikers en hun trouwe viervoeters. We gaan helpen opzetten en intussen mogen alle viervoeters vrij rond snuffelen. De enige ontsnappingsroute is via de trap maar daar zal Lagun zich niet omtrent wagen, het is immers zo een doorkijkmodel.

Ik zie dat het kleine grut zijn kans wil wagen maar hij is doodsbenuwd. Ik kan met een gerust hart verder helpen dus. ;-)

Alhoewel... ik mag de curiositeit van onze kleine assistent niet onderschatten natuurlijk. Na een kwartier heeft hij blijkbaar toch ergens voldoende moed bijeen geraapt en betrap ik hem al sluipend midden op de trap. Potver!!

Enkele van zijn collega's zijn ook enorm geïntrigeerd en er zit niks anders op dan de trap te barricaderen.

Mijn ouders zijn bij de eerste gasten en Lagun bespringt hen wild enthousiast. Tijd om mormeltje aan te lijnen lijkt me zo. We gaan gezellig samen aan tafel zitten en de rest van de middag is het de gaande en komende man. Iedereen is onder de indruk van Laguns kalmte en van zijn opgewekte verschijning. Ik leg uit dat hij nu ander voer krijgt maar krijg menig gefronste wenkbrauw als reactie. Dat kan toch niet zo een verschil uitmaken? Mja, ik weet het ook niet. Ik ben alleen heel blij met wat ik zie sinds mormeltje pens krijgt: Lagun glanst meer, is enthousiaster, werkt beter, komt meer flokken, ...

Maar het hesje heeft natuurlijk ook nog hetzelfde effect zoals ik even later zal demonstreren wanneer de smeebedes om Lagun te mogen aaien me te veel worden en ik het ding uittrek. ;-)
Enkele honden lopen al zonder jasje aan te spelen en mijn kleine man mag meedoen na zo een flinke namiddag. Ik trek zijn hesje uit, hij schudt alles van zich af en ... GO! Hij schiet uit zijn startblokken en gaat al kwispelend zijn collega-buddy's achterna. De vele handen die naar hem grijpen en passant, laten hem koud. Onze BW (Bekende Woef) is wel wat meer gewoon. ;-)

Deze voormiddag heeft Lagun nog een beetje geel slijm overgegeven. Iemand vertelt me dat ze dat ook met haar hond heeft gehad en dat dat bij haar wees op honger. Geef ik Lagun misschien wat te weinig? Het valt te overwegen. Van Top Dog zeiden ze ook dat het een zoektocht zou worden naar de juiste hoeveelheid.

Normaal worden we vanavond nog verwacht op een verjaardagsfeestje maar aangezien noch Bart noch ik al echt in onze haak zijn en het feestje buiten is, slaan we over.

We rijden naar huis en geven mormeltje nog wat heerlijke bloederige pens die hij met veel overgave (maar zonder overgeven) naar binnen werkt. 300 gram nu ipv 250. We zien wel wat het geeft...

Na zijn eten loopt Lagun precies wat verloren rond in huis. Wat zou er schelen? En dan valt mijn oog op zijn kussen dat nog buiten ligt. Deze ochtend had zijn kussen de lading gal opgevangen en ik had het buiten afgespoeld en laten drogen... dat is nu natuurlijk helemaal vervroren!

Sorry vriendje... maar het is dan toch bijna bedtijd en je kussen in de bench is zacht en warm.

Dag 765 – zondag 1 februari

We hebben een goede lange nachtrust achter de rug. Oef.

Ik heb er zin in en durf Lagun te vragen om een lepel op te rapen voordat hij zijn ontbijt krijgt. De voorbije weken heeft hij vierkant geweigerd om nog iets van metaal aan te raken, de met lekkers ingesmeerde lepeltes ten spijt.

Maar vandaag hebben we de juiste motivatie gevonden en meneertje aarzelt geen seconde! Had hij gekund, hij had de lepel zelfs terug in de besteklade gelegd voor mij. ☺

De pups bij Sabine zijn vandaag exact 7 weken oud. Ideaal om ze te gaan testen dus en deze keer mag ik er ook een paar doen! Joepie!

Lagun mag daar natuurlijk niet bij zijn aanvankelijk maar buiten is het zo'n koud en vies weer dat ik hem niet op de speelweide wil steken ook. Hij zou daar toch maar alleen lopen te huilen.

Ik laat hem in de auto. Uiteindelijk zullen de tests lang duren. Gelukkig is Bart er ook om ons ventje af en toe uit te laten en na de tests mag Lagun binnen in huis bij de bende. 't Is te zeggen: niet bij de pups zelf maar wel in huis bij ons en bij Joytha en Xantoes. Hij toont nougabollen interesse in de twee dames maar snuffelt als een bezetene het huis af en probeert voortdurend door de barricade te geraken bij de pups. Heel even slaagt hij daar ook in en dan nog terwijl de pups net aan het eten zijn. Eek! Alleen... Lagun staat in sluipmodus te kijken naar de pups maar beweegt niet. Wat is me dat nu? Een andere hond zou hij zo vertrappelen om bij diens eetbak te kunnen geraken. En deze houding heb ik nog nooit gezien bij mijn kleine man. Ik haal hem er toch weg in plaats van af te wachten wat ie gaat doen. Bart die niet gerust is in al dat gesnuffel neemt het beest mee naar buiten maar ik ken het verschil tussen zijn pipisnuffels en zijn gewone geïntregerde gesnuffel. Geen alarm. Mijn twee mannen krijgen gewoon een wandelingetje.

Dag 766 – maandag 2 februari

Deze ochtend laat ik opnieuw die moeilijke flessenopener vallen voor Laguns neus. Het ding is niet eenvoudig om op te rapen en bestaat grotendeels uit metaal. Lagun slaagt er niet meteen in om er een goede grip op te krijgen maar hij geeft niet op en na een beetje aanmoediging legt ie het toch mooi in mijn handen en laat ik hem in zijn bakje pens duiken. ☺

Mijn auto staat vastgevroren deze ochtend. Als een iglo op wielen. Dat wordt een ferme work-out om die ijsvrij te krijgen... Wanneer we eindelijk aan het station komen, zie ik de trein al binnen rijden. Aaaaaaaaaaaa... lopen! Lagun krijgt zelfs geen tijd voor zijn vaste plasje aan de laatste paal voor we het perron op moeten.

We zijn buiten adem (lees: ik ben buiten adem) maar we hebben het gehaald.

We hebben stafvergadering met onze voorzitter. Lagun vraagt nu in het bureau ook meer aandacht. Hij wil echt werken lijkt me. Tijdens onze staf is hij helaas ook erg onrustig en tot overmaat van ramp haalt de voorzitter het kleine grut voortdurend aan waardoor Lagun nog meer aandacht gaat vragen. Ik weet dat ik de voorzitter op zijn plaats zou moeten zetten... maar laten we eerlijk zijn: ik ben al blij dat Lagun mag meekomen. Als een paar wrijfjes de prijs is die we daarvoor moeten betalen...

Ook vandaag laat ik Laguns hesje aan en gedurende de dag doen we een aantal oefeningen.

's Avonds zijn we wat te vroeg voor onze trein. Als we nog niet kunnen trainen, dan gaan we maar een beetje trainen nietwaar. ;-) Ik ga met Lagun naar een iets minder druk deel en zet hem in zit. Ik laat de leiband vallen en stap weg nadat ik hem een blijf geef. Er passeren voortdurend mensen, op de lege sporen trippelen duiven maar Lagun blijft mooi zitten en komt pas wanneer ik zeg dat ie mag. Ik vraag hem om me zijn leiband te geven en hij raapt hem netjes op en geeft me de leiband in mijn handen. We hebben publiek intussen... Ik trek mijn durversschoenen aan en geef de leiband terug aan Lagun. Hij mag hem zelf dragen terwijl we naar ons vaste stekje terug wandelen.

En hij doet het ook. Yes! We krijgen bijna een applaus. 😊

In de trein blijft hij rustig, ook na onze stop in Gent. Bij Drogen laat ik hem echter al vanonder de zetel komen en terwijl ik mijn jas aantrek en mijn spullen opberg, pakt Lagun ongevraagd zijn leiband op en tracht me die te geven. Tot groot jolijt van onze medereizigers. Ja, die is klaar om naar huis te gaan!

's Avonds gaan we uit eten met Lies, en uit eten met Lies betekent ook dat Galia er bij is. Lagun heeft zijn hesje nog aan van deze ochtend maar heeft er precies geen erg meer in. Ook niet wanneer de koffer opengaat en Galia gezwind naast hem in de auto springt.

Lies laat tijdens het eten haar vork vallen en Galia raapt die meteen op voor haar. Mijn kleine helper is duidelijk jaloers. Hij kijkt me aan met een blik die lijkt te zeggen 'laat ook eens iets vallen vrouwtje'. Alé dan, daar gaat mijn mes... en ja hoor, Lagun raapt het enthousiast voor me op! Haha, werken uit jaloezie motiveert ook dan? Ik ga even naar toilet en parkeer Lagun bij Bart. Wanneer ik terug op mijn stoel zit, zie ik Bart de leiband aan Lagun geven en hem de opdracht geven om tot bij mij te komen. Dat lukt nooit... dacht ik bijna. Maar daar komt mijn kleine man al aangelopen! SMELT!

Dag 767 – dinsdag 3 februari

Lagun staat te trippelen voor zijn ontbijt en raapt gezwind een lepel op voor mij. Pens moet toch de beste uitvinding OOIT zijn!

Vanavond krijgt hij het goedje nog een laatste keer en dan gaat fase twee in van de overschakeling naar vers voer: de hamburgers van complete pens. Hopelijk wordt dat ook zo een succes.

Terwijl ik 's middags op mijn klavier zit te tokkelen, kruipt Lagun plots doodgemoedereerd voor mijn neus in de zetel. Wat krijgen we nu?! Hm, was ik misschien toch wat te voorbarig om te denken dat Lagun het verschil wel zou maken tussen "enkel op bevel in de zetel mogen" en "één keer gemogen, is altijd gemogen"... Hij springt er gelukkig al even gezwind uit wanneer ik hem een strenge "non" geef.

Ik moet mijn schat een half uurtje achterlaten om naar de podoloog te gaan om mijn nieuwe steunzolen maar maak mijn afwezigheid daarna goed met een borstelbeurt. Lagun laat het zich welgevallen – tot ik aan de staart kom natuurlijk. Neeeeeen vrouwtje, dat hoeft toch niet! Mijn staart is mooi genoeg zo... mja, maar wel helemaal verknosseld... Ik borstel hem toch door kereltje, je hebt daar niet in te kiezen. Maar ik zal afsluiten met nog wat wrijfjes over je buik hoor...

Na het werk gaan we met zijn allen boodschappen doen in de Colruyt. Er is bijna geen volk in de winkel en ik merk dat Lagun dan liever naast de kar dan naast mij stapt. Maakt me momenteel niet zo veel uit, als ie 't maar doet zonder trekken en snuffelen. En dat is ook het geval. Wanneer we de kassa naderen, horen we plots een soortgenoot die het niet zo getroffen heeft en die moet achterblijven aan de ingang terwijl baasje boodschappen doet. De soortgenoot maakt zijn ongenoegen duidelijk voor gans Gent en Lagun wordt er wat onrustig door maar ik kan hem gelukkig wel onder controle houden.

Vanavond krijgen we heel even een kort bezoekje van een oude bekende: Darko. De verhouding tussen Darko en Lagun is helemaal veranderd lijkt me. Darko stelt zich lang niet zo fel meer op

tegenover ons mormeltje en Lagun heeft duidelijk aan zelfvertrouwen gewonnen. “Ok Darko, je mag binnen maar dit is nu wel mijn huisje natuurlijk”... en zo gedragen ze zich er ook naar. Zo vreemd om te zien. Mager grut tegenover kloeke bully: 1-0.